

Arrest

**nr. 260 213 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. VAN WYMERSCH, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2021 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op dezelfde dag wordt verzoeker een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: A.

Voornaam: K.

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: Tunis

Gekend in de gevangenis onder de naam (...) geboren op (...)1980 nationaliteit Tunesië.

[illegible]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 16.09.2011 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.03.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de in verdenking gestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onvreemde goederen en voor braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : zich onttrekken aan de verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, feiten waarvoor hij op 16.11.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 22.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij zich te Oostende en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 01.01.2020 tot en met 13.10.2020 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne. Zo werden er tijdens zijn arrestatie 12 kleine zakjes met wit poeder gevonden, waarvan hij erkende dat het om cocaïne gaat. Hij verklaarde voor het eerst zes à zeven maanden terug cocaïne te hebben verkocht. Tijdens de fouille werd er bovendien 2.285 euro cash aangetroffen bij de betrokkene waaromtrent hij verklaarde 2.000 euro te hebben verdiend met schilderwerken.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de

gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 14.10.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene kwam in het verleden meermaals in contact met de Belgische politiediensten. Op 05.02.2016 werd de betrokkene aangetroffen in de politiezone Bredene / De Haan. Hij verblijft op dat moment bij een vriendin (L.L.) en is hierdoor van mening dat hij illegaal in het land mag verblijven. Ook op 30.11.2015 verklaarde de betrokkene ten opzichte van de politiezone Bredene / De Haan dat hij geen documenten nodig heeft omdat hij een relatie heeft. Op 10.02.2017 werd hij aangetroffen in de politiezone van Oostende. De betrokkene zou de woning van zijn ex-partner zijn binnengedrongen en hij zou haar na een discussie slagen hebben toegebracht. De betrokkene erkende de feiten. Op 11.09.2019 werd de betrokkene opnieuw aangetroffen in de politiezone van Oostende. De betrokkene verklaarde toen reeds drie jaar bij M.P. te wonen in Oostende. De betrokkene blijkt dan ook verschillende relaties te hebben gehad in het Rijk. Hij is echter van mening dat het hebben van een relatie in België voldoende is om in België te mogen verblijven. Dit blijkt ook uit het feit dat de betrokkene tot op heden geen enkel verzoek tot regularisatie indiende. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij zowel fysiek bezoek als virtueel bezoek ontvangt van de genaamde P.M. Deze laatste is houder van de Belgische nationaliteit. Uit het rijksregister van mevrouw P. blijkt niet dat meneer er ooit ingeschreven is geweest. Er wordt geenszins ontkend dat de betrokkene zich mogelijks kan beroepen op artikel 8 EVRM. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene verschillende relaties had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn partner moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij zich te Oostende en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 01.01.2020 tot en met 13.10.2020 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne. Zo werden er tijdens zijn arrestatie 12 kleine zakjes met wit poeder gevonden, waarvan hij erkende dat het om cocaïne gaat. Hij verklaarde voor het eerst zes à zeven maanden terug cocaïne te hebben verkocht. Tijdens de fouille werd er bovendien 2.285 euro cash aangetroffen bij de betrokkene waaromtrent hij verklaarde 2.000 euro te hebben verdiend met schilderwerken.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3,1*: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 13.10.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 20.01.2011, 26.01.2011, 14.02.2011, 20.04.2011, 12.10.2011, 24.10.2011, 02.12.2011, 19.12.2011, 03.07.2012, 09.09.2012, 11.09.2012, 09.10.2012, 15.01.2013, 19.02.2013, 14.03.2013, 15.07.2013 (herbevestigd op 27.08.2013 en op 25.09.2013), 02.04.2014, 25.06.2014 (herbevestigd op 25.06.2014), 12.01.2015, 17.07.2015 (herbevestigd op 06.08.2015) en 05.02.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

☐ *Artikel 74/14 §3, 38: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 16.09.2011 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.03.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid. In hoefde van de in verdenking gestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onvreemde goederen en voor braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : zich onttrekken aan de verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, feiten waarvoor hij op 16.11.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 22.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij zich te Oostende en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 01.01.2020 tot en met 13.10.2020 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne. Zo werden er tijdens zijn arrestatie 12 kleine zakjes met wit poeder gevonden, waarvan hij erkende dat het om cocaïne gaat. Hij verklaarde voor het eerst zes à zeven maanden terug cocaïne te hebben verkocht. Tijdens de fouille werd er bovendien 2.285 euro cash aangetroffen bij de betrokkene waaromtrent hij verklaarde 2.000 euro te hebben verdiend met schilderwerken.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling Inzake het plegen van drugsfelten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 14.10.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. De betrokkene kwam in het verleden meermaals in contact met de Belgische politiediensten. Op 05.02.2016 werd de betrokkene aangetroffen in de politiezone Bredene / De Haan. Hij verblijft op dat moment bij een vriendin (L.L.) en is hierdoor van mening dat hij illegaal in het land mag verblijven. Ook op 30.11.2015 verklaarde de betrokkene ten opzichte van de politiezone Bredene / De Haan dat hij geen documenten nodig heeft omdat hij een relatie heeft. Op 10.02.2017 werd hij aangetroffen in de politiezone van Oostende. De betrokkene zou de woning van zijn ex-partner zijn binnengedrongen en hij zou haar na een discussie slagen hebben toegebracht. De betrokkene erkende de feiten. Op 11.09.2019 werd de betrokkene opnieuw aangetroffen in de politiezone van Oostende. De betrokkene verklaarde toen reeds drie jaar bij M.P. te wonen in Oostende. De betrokkene blijkt dan ook verschillende relaties te hebben gehad in het Rijk. Hij is echter van mening dat het hebben van een relatie in België voldoende is om in België te mogen verblijven. Dit blijkt ook uit het feit dat de betrokkene tot op heden geen enkel verzoek tot regularisatie indiende.

Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat het zowel fysiek bezoek als virtueel bezoek ontvangt van de genaamde P. M. Deze laatste is houder van de Belgische nationaliteit. Uit het rijksregister van mevrouw P. blijkt niet dat meneer er ooit ingeschreven is geweest. Er wordt geenszins ontkend dat de betrokkene zich mogelijks kan beroepen op artikel 8 EVRM. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene verschillende relaties had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn partner moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 16.09.2011 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.03.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de inverdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onvreemde goederen en voor braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : zich onttrekken aan de verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, feiten waarvoor hij op 16.11.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 22.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij zich te Oostende en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 01.01.2020 tot en met 13.10.2020 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne. Zo werden er tijdens zijn arrestatie 12 kleine zakjes met wit poeder gevonden, waarvan hij erkende dat het om cocaïne gaat. Hij verklaarde voor het eerst zes à zeven maanden terug cocaïne te hebben verkocht. Tijdens de fouille werd er bovendien 2.285 euro cash aangetroffen bij de betrokkene waaromtrent hij verklaarde 2.000 euro te hebben verdiend met schilderwerken.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 13.10.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 20.01.2011, 26.01.2011, 14.02.2011, 20.04.2011, 12.10.2011, 24.10.2011, 02.12.2011, 19.12.2011, 03.07.2012, 09.09.2012, 11.09.2012, 09.10.2012, 15.01.2013, 19.02.2013, 14.03.2013, 15.07.2013 (herbevestigd op 27.08.2013 en op 25.09.2013), 02.04.2014, 25.06.2014 (herbevestigd op 25.06.2014), 12.01.2015, 17.07.2015 (herbevestigd op 06.08.2015) en 05.02.2016. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 14.10.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

"Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

1. Eerste middel : Schending van de artikelen 7 en 74/14 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

1.1. Dat verweerder als reden van het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, eerste lid, 1° en 3° Vw. Volgens verweerder verblijft verzoeker in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten (art. 7, al. 1, 1° Vw.) en wordt hij geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, al. 1, 3° Vw.). Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, verwijst verweerder vooreerst naar art. 74/14, §3, 1° Vw. ("er bestaat een risico op onderduiken"). Verzoeker zou na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming ingediend hebben binnen de door de wet voorziene termijn (1°), verzoeker zou niet meewerken of meegewerkt hebben met de overheden (3° (sic)) en verzoeker zou duidelijk gemaakt hebben dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wilt houden (4° (sic)). Daarnaast verwijst verweerder naar art. 74/14, §3, 3° Vw. ("de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde").

1.2. Dat volgens het verzoeker betekend bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker de openbare orde zou schaden. Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

1.3. Verzoeker werd respectievelijk op 16 september 2011 en 08 maart 2016 veroordeeld wegens diefstal met braak. Een derde veroordeling volgde op grond van artikel 75, tweede lid Vw. dateert van 16 november 2016. Verzoeker kreeg daarbij een gevangenisstraf van 3 maanden opgelegd. Bovenstaande veroordelingen dateren dus van bijna 10, respectievelijk 5 jaar geleden en betreffen dan

ook geen actuele en recente feiten, zodat op basis daarvan niet geoordeeld kan worden dat verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker werd nog een laatste maal veroordeeld op 22 maart 2021 tot een gevangenisstraf van 18 maanden omdat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Dat die laatste veroordeling recent is, doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid. De loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, vormt op zich immers geen indicatie voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde. Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”. Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)² heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde. Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren. Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.

2. Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht en verzoeksters rechten van verdediging

2.1. Art. 74/13 Vw. stelt het volgende : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissing dd. 06 mei 2021 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd evenmin anno 2021 verzoeker gehoord aangaande zijn gezins- en familieleven. Verweerder levert geenszins het bewijs dat de vragenlijst die dd. 14 oktober 2020 aan verzoeker werd overgemaakt nooit werd ingevuld. Dat aldus in geen geval rekening werd gehouden met het standpunt van verzoeker. De rechten van verdediging en hoorrecht van verzoeker werden aldus door verweerder ernstig geschonden.

2.2. Verzoeker wil verwijzen naar de vaststelling dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (en een inreisverbod voor 8 jaar) betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende gehoord te worden. De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten, is een gedeeltelijke omzetting van het

artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008. Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is. Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

3. Tweede middel: Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna: E.V.R.M.), van het artikel 74/13 Vw., van het proportionaliteitsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1. Dat verzoeker al jarenlang een hechte relatie heeft met mevrouw M.P., van Belgische nationaliteit met wie hij reeds enkele jaren duurzaam samenwoont te 8400 Oostende, (...). Dat verzoeker en mevrouw P. de intentie hadden om hun samenwoning te laten registreren. Dat verweerder in haar bevel om het grondgebied te verlaten ook erkent dat er een relatie bestaat tussen verzoeker en mevrouw M.P. Dat artikel 8 van het E.V.R.M. directe werking heeft voor verzoeker. Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: E.H.R.M.) een ruime interpretatie geeft aan artikel 8 van het E.V.R.M. waardoor ook feitelijke samenwoning onder het begrip familie- en gezinsleven valt. Dat artikel 8 van het E.V.R.M. aldus van toepassing is op verzoeker. Dat het argument van verweerder dat verzoeker en mevrouw M.P. niet wettelijk samenwonen bijgevolg geen afbreuk kan doen aan de toepassing van artikel 8 E.V.R.M..

2.2. Dat het E.H.R.M. aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het E.H.R.M. de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving ; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat dus telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen de bescherming van de openbare orde enerzijds en het recht op een familieleven anderzijds. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt . Dat deze belangenafweging niet op een zorgvuldige manier heeft plaatsgevonden. Verzoekers recht op een privé- en een familie- en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden. Het E.H.R.M. oordeelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken . Dat verweerder louter verwijst naar de veroordelingen van verzoeker zonder in te gaan op de ernst van de gepleegde inbreuken om zo de proportionaliteit te toetsen. Volgens verweerder worden de familiale belangen van de verzoeker zonder meer ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

2.3. Eerst en vooral merkt verzoeker opnieuw op dat er door verweerder geen grondig onderzoek werd ingesteld of verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder gaat daarnaast geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het E.H.R.M. in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen het privéleven en de individuele belangen van verzoeker, die een duurzame relatie heeft in België, enerzijds en het algemeen belang, anderzijds. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid/vastgesteld dat er voor verzoeker eveneens een concrete en grondige afweging van haar individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het E.V.R.M., heeft plaats gehad. In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.4. Verzoeker wil dienaangaande ook nog verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist. Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het

besluit dat de zeer algemene en vage stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoekster is hier dan ook ondergeschikt') geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

2.5. Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw., in het bijzonder met het hoger belang van verzoekers (gezins-en familie)leven in België.

4. Derde middel: Schending van het artikel 3 van het E.V.R.M., van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht.

Dat verzoeker niet effectief voorafgaandelijk werd gehoord aangaande zijn vrees een reëel risico te lopen bij een terugkeer naar Tunesië op een behandeling strijdig met art. 3 van het E.V.R.M., waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en het hoorrecht. Dat verweerder heeft nagelaten verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, Tunesië, een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M. voorafgaandelijk grondig te onderzoeken."

2.1.2. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). Dit determinerend motief volstaat om het bevel te schragen.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd opgelegd. Hij somt zelf de motieven op: "Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, verwijst verweerder vooreerst naar art. 74/14, §3, 1° Vw. ("er bestaat een risico op onderduiken"). Verzoeker zou na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming ingediend hebben binnen de door de wet voorziene termijn (1°), verzoeker zou niet meewerken of meegewerkt hebben met de overheden (3° (sic)) en verzoeker zou duidelijk gemaakt hebben dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wilt houden (4° (sic)). Daarnaast verwijst verweerder naar art. 74/14, §3, 3° Vw. ("de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde")." Hij betoogt dat de gemachtigde ten onrechte heeft weerhouden dat hij een gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker werd meerdere keren veroordeeld. Hij betwist het dienaangaande motief in de bestreden beslissing niet: "De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 16.09.2011 door de correctionele rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 08.03.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Het plegen van dergelijke feiten wijst op een gevaarlijke persoonlijkheid in hoofde van de inverdenkinggestelde, die de openbare veiligheid in het gevaar brengt. Immers, het plegen van diefstallen met braak zorgt voor materiële schade voor de slachtoffers door de onvreemde goederen en voor braakschade, maar ook voor psychische schade omdat de slachtoffers geconfronteerd worden met de misdadigers die hun woning binnendringen waardoor het gevoel van onveiligheid van de slachtoffers en van iedereen die in de buurt woont of er kennis van neemt, toeneemt. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : zich onttrekken aan de verplichting om bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven, feiten waarvoor hij op 16.11.2016 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 22.03.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij zich te Oostende en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 01.01.2020 tot en met 13.10.2020 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne. Zo werden er tijdens zijn arrestatie 12 kleine zakjes met wit poeder gevonden, waarvan hij erkende dat het om cocaïne gaat. Hij verklaarde voor het eerst zes à zeven maanden terug cocaïne te hebben verkocht. Tijdens de fouille werd er bovendien 2.285 euro cash aangetroffen bij de betrokkene waaromtrent hij verklaarde 2.000 euro te hebben verdiend met schilderwerken. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het

financiële voordeel het leidmotief was van zijn wederrechtelijk handelen en dat hij zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokkene binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De Raad wijst erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen van 2011 en 2016 niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst en de herhaling van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de motieven wordt duidelijk ingegaan op de meerdere kansen van verzoeker om zich te herpakken, het blijven volharden in misdrijven, feiten die getuigen van een gewelddadige instelling, een verregaand gebrek aan normbesef en een criminele ingesteldheid.

Verzoeker stelt dat zijn veroordelingen dateren van bijna vijf en tien jaar geleden en dat hij derhalve actueel geen gevaar vormt. Hij stelt: *“Verzoeker werd nog een laatste maal veroordeeld op 22 maart 2021 tot een gevangenisstraf van 18 maanden omdat hij zich schuldig zou gemaakt hebben aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Dat die laatste veroordeling recent is, doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.”*

De Raad stelt echter vast dat verzoeker de verwijzing in de bestreden beslissing naar het aanhoudingsmandaat ongemoeid laat: *“Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene blijkt dat hij zich te Oostende en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 01.01.2020 tot en met 13.10.2020 schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van cocaïne. Zo werden er tijdens zijn arrestatie 12 kleine zakjes met wit poeder gevonden, waarvan hij erkende dat het om cocaïne gaat. Hij verklaarde voor het eerst zes à zeven maanden terug cocaïne te hebben verkocht. Tijdens de fouille werd er bovendien 2.285 euro cash aangetroffen bij de betrokkene waaromtrent hij verklaarde 2.000 euro te hebben verdiend met schilderwerken.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich niet beperkt tot het louter verwijzen naar de veroordelingen (en het aanhoudingsmandaat). In de motieven wordt eveneens verwezen naar de maatschappelijke impact van druggerelateerde inbreuken, de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, de ernstige verstoring van de openbare orde, de ondermijning van de gezondheid van anderen, waarbij er tevens wordt verwezen naar rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie, alsook het kaderbesluit van de Raad. Uit deze veroordelingen en de ernst van de feiten stelt de gemachtigde dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder besluit op niet kennelijk onredelijke wijze dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België bovendien expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet na te streven.

De Raad stelt vast dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen steunt op meerdere draagkrachtige motieven, met name de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat, de vaststelling dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en de vaststelling dat hij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Zelfs indien voormelde kritiek op het motief over de openbare orde terecht zou zijn, moet worden vastgesteld dat de overige motieven de bestreden beslissing voldoende ondersteunen. Door de gemachtigde werd immers niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan om reden dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven (artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet). In het bijzonder motiveert de

gemachtigde dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit niet. De kritiek van verzoeker heeft uitsluitend betrekking op een overtollig motief. Als zodanig kan deze kritiek niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de aangehaalde bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, de vernietiging van de bedoelde beslissing verantwoorden (zie ook: RvS 28 februari 2006, nr. 155.690; RvS 6 maart 2003, nr. 116.712; RvS , nr. 111.882; RvS 17 april 1998, nr. 73.094). Bovendien stelt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot het stellen dat deze motivering niet afdoende is, zonder uiteen te zetten waarom dit het geval zou zijn. Het louter niet eens zijn met de verwerende partij volstaat niet. Hij maakt niet aannemelijk met welke elementen er niet of niet voldoende rekening is gehouden.

Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd verricht naar de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst. De gemachtigde zou hebben nagelaten om een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te onderzoeken.

Verzoeker blijft ter zake vaag en brengt geen concrete gegevens naar voor en laat na bewijskrachtige stukken bij te brengen; hij heeft zelfs niet het nodige gedaan om een asielaanvraag in te dienen wat de geijkte procedure is en hij liet na om tijdens het verhoor uiteen te zetten dat hij omwille van veiligheidsredenen niet zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat hij een gezins- en privéleven heeft opgebouwd in België. Hij wijst op zijn relatie met mevrouw P. en de wil van beiden om een wettelijke samenwoning te laten registreren. Het bestaan van deze relatie zou door verwerende partij ook erkend zijn in het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat geen rekening is gehouden met zijn relatie met mevrouw P. Uit de bestreden beslissing blijkt in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel dat rekening werd gehouden met de situatie van verzoeker. Verweerder overweegt niet op kennelijk onredelijke wijze:

“De betrokkene kwam in het verleden meermaals in contact met de Belgische politiediensten. Op 05.02.2016 werd de betrokkene aangetroffen in de politiezone Bredene / De Haan. Hij verblijft op dat moment bij een vriendin (L.L.) en is hierdoor van mening dat hij illegaal in het land mag verblijven. Ook op 30.11.2015 verklaarde de betrokkene ten opzichte van de politiezone Bredene / De Haan dat hij geen documenten nodig heeft omdat hij een relatie heeft. Op 10.02.2017 werd hij aangetroffen in de politiezone van Oostende. De betrokkene zou de woning van zijn ex-partner zijn binnengedrongen en hij zou haar na een discussie slagen hebben toegebracht. De betrokkene erkende de feiten. Op 11.09.2019 werd de betrokkene opnieuw aangetroffen in de politiezone van Oostende. De betrokkene verklaarde toen reeds drie jaar bij M.P. te wonen in Oostende. De betrokkene blijkt dan ook verschillende relaties te hebben gehad in het Rijk. Hij is echter van mening dat het hebben van een relatie in België voldoende is om in België te mogen verblijven. Dit blijkt ook uit het feit dat de betrokkene tot op heden geen enkel verzoek tot regularisatie indiende.

Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat het zowel fysiek bezoek als virtueel bezoek ontvangt van de genaamde P. M. Deze laatste is houder van de Belgische nationaliteit. Uit het rijksregister van mevrouw P. blijkt niet dat meneer er ooit ingeschreven is geweest. Er wordt geenszins ontkend dat de betrokkene zich mogelijks kan beroepen op artikel 8 EVRM. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene verschillende relaties had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn partner moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Wat betreft de opgeworpen schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet het volgende worden vastgesteld.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Verzoeker betoogt dat hij een duurzame relatie zou hebben met een Belgische onderdaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de nodige vragen gesteld kunnen worden bij deze relatie. Er is tot op heden geen sprake geweest van een officiële gezamenlijke vestiging. Zelfs dan nog heeft het voornemen om te gaan samenwonen geen invloed op het recht van verblijf op zich. Het feit dat verzoeker in België een duurzame relatie wenst aan te gaan, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Uit voornoemde motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het voorgehouden gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen

enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft nu verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven. Verzoeker geeft geen onoverkomelijke hindernis aan om het voorgehouden privé- of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Het is gepast vast te stellen dat de overheid geen positieve verplichting had ten aanzien van verzoeker om te verblijven in het Rijk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat het persoonlijk en familiaal belang ondergeschikt geacht wordt aan de vrijwaring van de openbare orde. Op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en dat hij besloot dat de eventuele inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker op basis van het tweede lid van deze verdragsbepaling mogelijk is. Verzoeker maakt, gezien voorgaande vaststellingen, niet aannemelijk dat verweerder relevante gegevens onterecht buiten beschouwing liet of dat de belangenafweging die verweerder doorvoerde om tot zijn besluit te komen incorrect of kennelijk onredelijk is. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoeker daarenboven uitgebreid de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, betekent dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt in verband met het hoorrecht:

“Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 14.10.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.”

Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Verzoeker toont bovendien niet aan met welke elementen het bestuur geen rekening gehouden zou hebben of onzorgvuldig onderzocht zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de opgeworpen wetsbepalingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen het inreisverbod.

“Inreisverbod

1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

1.1 Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht

via artikel 74/13 Vw. : “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod, in het bijzonder met het gezins- en familieleven van verzoeker in België. Verzoeker werd hierover recent ook niet meer gehoord. Zoals supra reeds vermeld, stelt verweerder dat verzoeker een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid” en verwijst dienaangaande in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren. Gelet op deze concrete omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, is het in casu niet duidelijk waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, nu hij uit de gevangenis voorlopig werd vrijgelaten zonder voorwaarden. Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

1.2 Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar “indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Dat in casu een inreisverbod voor 8 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat het in casu niet duidelijk is waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, gelet op het feit dat:

- een loutere verwijzing door verweerder naar de eerdere veroordelingen van verzoeker onvoldoende zijn om te oordelen dat verzoeker actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (supra);
- Verweerder op geen enkele wijze grondig onderzoek voert naar en motiveert waarom verzoeker een “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” vormt.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu verweerder eenvoudigweg niet werd onderzocht of verzoeker een actueel en ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Tweede middel : schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens

Dat geenszins bij de beoordeling van verzoekers recht op een privé- en een gezinsleven overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers gezins- en familieleven in België. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 E.V.R.M. beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 E.V.R.M. (E.H.R.M. 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37). Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het E.V.R.M. beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het E.V.R.M. geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het E.H.R.M. dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het E.V.R.M. worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (E.H.R.M. 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf

(E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Dat uit de betreden inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M. door de bestreden beslissing. Verzoeker kan onmogelijk zijn privé-en gezinsleven verderzetten in het land waarvan hij de nationaliteit heeft, nu hij een duurzame relatie en samenwoning heeft in België. Zijn leven is in België, waar hij reeds langdurig verblijft en samenwoont. De bestreden beslissing houdt geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 E.V.R.M. in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M.)"

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van deze wet formeel te motiveren.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De bestreden beslissing legt een inreisverbod op, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat er geen vrijwillige vertrektermijn werd toegestaan, wat blijkt uit de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), die gepaard gaat met het bestreden inreisverbod. Dit gegeven wordt op zich niet betwist.

De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het voormelde artikel maakt, net zoals verzoeker zelf trouwens, een onderscheid tussen het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan. In § 1, eerste lid wordt gesteld dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden in elk geval. Betreffende het opleggen van het inreisverbod stelt het voormelde artikel dat dit kan in 2 gevallen, waarvan er in dit geval één van toepassing is, zijnde § 1, 2de lid, 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verzoeker stelt dat er bij het opleggen van het inreisverbod niet voldoende rekening is gehouden met de concrete omstandigheden. Hij kan hierin niet gevolgd worden nu het volstaat dat de gemachtigde verwijst naar de toepasselijke bepaling van de Vreemdelingenwet, in dit geval naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°. Verzoeker gaat uit van een foute lezing aangaande het juridische onderscheid tussen het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig § 1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Uit het vierde lid van voormeld artikel volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In het inreisverbod wordt uitdrukkelijk toegelicht waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod. Met deze motivering gaat de gemachtigde van de staatssecretaris afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie verzoeker kenmerken. Het betoog dat deze motivering niet pertinent is, kan niet worden gevolgd. Verzoeker licht ook niet toe met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de concrete situatie van verzoeker kenmerken. In tegenstelling tot wat de verzoeker stelt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten waarom een inreisverbod met een termijn van acht jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Een schending van de opgeworpen wetsbepalingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC